

РЕШЕНИЕ

№ 1172

гр. Варна , 06.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ в публично заседание на
тринадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Ивелина Д. Чавдарова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно
гражданско дело № 202131005000*7 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на С. К. ЦВ. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „КДП Г.Б.“, № *, ет. 6, ап. 5*, чрез адв. Л.П., против решение № 2605*2/05.10.2020г. по гр.д. № *5*1/2019г. на 25-ти състав на ВРС, с което е осъден да заплати на Д. Р. ХР., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, кв.“М.“ бл.1*0, вх.*, ап.78 сумата от **6273.8* евро**, представляващи сбор от недължимо платени от ищеца вноски по кредитната клиентска сметка на ответника №70001516588022, клиентски №010166856 в „Уникредит Булбанк“ АД в периода 08.01.2015г. до 15.10.2015г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда-22.03.2019г. до окончателното й изплащане, на основание чл.59 ЗЗД и С. К. ЦВ., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул.“КДП Г.Б.“ №*, ет.6,ап.5* е осъден да заплати на Д. Р. ХР., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, кв.“М.“ бл.1*0, вх.*, ап.78 сумата от **сумата от 1*90.82 лева**, представляващи сторените разноси по делото, на основание чл.78,ал.1 ГПК.

Считайки обжалваното решение за необосновано и постановено в нарушение на процесуалния и материалния закон, се моли да бъде отменено и постановено друго, с което исковата претенция бъде отхвърлена. Претендира присъждане на направените разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от Д. Р. ХР. ЕГН ***** от гр. Варна, жк „М.“, бл. 1*0, ап. 78, чрез адв. Ас.Х., с който оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Моли се първоинстанционното решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Моли се и за присъждане на сторените разноси.

В о.с.з. на 13.0*.2021г. С. К. ЦВ., чрез процесуалния си представител адв. Л.П. поддържа въззивната си жалба, като заявява, че не претендира разноси, а Д. Р. ХР.,

действащ чрез адв. А.Х. поддържа от своя страна писмения си отговор.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба на Д. Р. ХР. ЕГН 87100809760 от гр. Варна, жк „М.“, бл. 1*0, вх. *, ап. 78, чрез адв. Ас.Х., срещу С. К. ЦВ. ЕГН 8102253*6, с адрес в гр.Варна, ул. „КДП Г.Б.“ № *, ет. 6, ап. 5*, за присъждане на **сумата от 6273.8* евро**, представляваща внесена от него в полза на С. К. ЦВ. по неговата клиентска сметка № 7000151688022 и кл.№ 010166856 в „УниКредит Булбанк“ АД, разпределена на осем вноски, както следва: 1. С вносна бележка от 08.01.2015г.-сумата от 510.*6 евро; 2. С вносна бележка от 02.02.2015г.-сумата от 1633.*9 евро; 3. С вносна бележка от 26.02.2015г.-сумата от *90.00 евро; *. С вносна бележка от 01.0*.2015г.-сумата от *59.*2 евро; 5. С вносна бележка от 01.06.2015г.-сумата от 1150.00 евро; 6. С вносна бележка от 17.06.2015г.-сумата от 300.00 евро; 7. С вносна бележка от 17.06.2015г.-сумата от 199.08 евро и 8. С вносна бележка от 15.10.2015г.-сумата от 1531.39 евро. Твърди, че е налице неоснователно обогатяване на ответника с исковата сума, т.к. липсва основание за тези плащания. Обяснява, че е знаел, че ответникът е материално затруднен, като е разчитал, че в един момент ответникът ще му възстанови средствата. Липсва договорно основание, по силата на което ищецът да се е задължил да превежда посочените суми по сметката на ответника в „УниКредит Булбанк“ АД. Моли се С. К. ЦВ. да бъде осъден да му заплати сумата от 6273.8* евро, представляваща недължимо плащане по клиентската сметка на ответника в „УниКредит Булбанк“ АД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението, както и сторените съдебно-деловодни разноски.

Ответникът С. К. ЦВ., ЕНК *****, с постоянен адрес гр. Варна, ул. „КДП Г.Б.“, № *, ет. 6, ап. 5*, чрез адв. Л.П. е оспорил исковата претенция, като неоснователна. Възразил е и срещу правната квалификация на иска, дадена от ищеца, намирайки, че се основава на разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, а не 59 от ЗЗД. В този случай му се прегражда възможността да се позове на разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от ЗЗД. В условията на евентуалност възразява, че е налице хипотезата на чл. 55, ал. 2 от ЗЗД и плащането е в изпълнение на нравствен дълг. Оспорва основателността на иска и моли да бъде отхвърлен, ведно с присъждане на сторените разноски.

Излага, че е било налице постигнато съгласие между страните, че с тегления от С. К. ЦВ. кредит реално се осигурява финансиране на „Консорциум Реми Груп“ АД, което дружество към момента е било във влошено финансово състояние. Дружеството не е било в състояние да дострои сградата в гр. Б. и трети лица не са искали да купуват имоти в сградата, построена на етап „груб строеж“ и съответно невъведена в експлоатация. Със сумите по кредитите, изтеглени от роднини и сина на ищеца-Д.Х. следвало да бъде достроена сградата, а обектите продадени на реални купувачи, като „Консорциум Реми Груп“ АД, съответно Р. Х. реализира печалба. Ролята му е била да бъде формален кредитополучател, а чичото на съпругата му подпомогнат. Във вътрешните отношения между страните ищецът е поел задължението да плаща за сметка на баща си, респективно за „Консорциум Реми Груп“ АД и следвало да плаща дълга към банката, без право на регрес. Кредитите били изтеглени, но сградата останала недовършена и към момента се руши. Той не е извършвал разпоредителни действия с теглените от банката суми. Ако ищецът е допуснал грешка, като е погасил чужд кредит без основание, то следва да си търси парите от банката, а не от него самия. Дори и да се приеме, че ищецът не е плащал по изрична договорка, е предприел чужда работа при знанието и одобрението му, евентуално е действал

при дарствено намерение. Прави и възражение за погасяване на вземането по давност.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа страна:

С договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № 30*-0308/31.03.2009г., на 31.03.2009г. "Уникредит Булбанк" АД е предоставила кредит на С. К. ЦВ. за сумата от 50000.00 евро, със срок за усвояване до 30.0*.2009г. и срок за погасяване-20.03.2029г. За обезпечение на връщането на сумата по кредита е уговорено сключването на договорна ипотека върху недвижим имот, находящ се в гр. Б., представляващ апартамент № 18, със застроена площ 82.10кв.м. на ет. 2, в жилищна сграда /Апартхотел/, построен в ПИ с идентификатор 07598.305.*08. Усвояването, съответно погасяването на кредита е уговорено да става по сметка BG79UNCR70001516588022. Страните са подписали и анекс от 05.03.2010г. и анекс № 2 от 21.05.2013г.

С договор за покупко-продажба, обективиран в НА № 106, т. 1, рег. № 1123, дело № 69/02.0*.2009г., поправен с НА № 113, т. 1, рег. № 1155, дело 7*/2009г., двата на нотариус П.М. „Консорциум Реми Груп“ АД, чрез изпълнителния директор Р. И. Х. е продало на С. К. ЦВ. апартамент № 18, със застроена площ 82.10кв.м. на втори етаж в жилищна сграда № */Апартхотел/, построен в гр. Б., ПИ с идентификатор 07598.305.*08. за 37100.0лв. Сумата е осигурена с банков кредит, по силата на договор № 30*-0308/31.03.2009г.

С преводно нареждане от 06.0*.2009г. до „Уникредит Булбанк“ е наредено да бъде изплатена на „Консорциум Реми Груп“ АД сумата от *1000.00 евро по договор за покупка на апартамент с IBAN на наредителя BG79UNCR70001516588022.

По първоинстанционното дело са представени 8бр. вносни бележки до „Уникредит Булбанк“ АД: от 08.01.2015г., от 02.02.2015г., от 26.02..2015 г., от 01.0*.2015г., от 01.06.2015г., от 17.06.2015г., от 17.06.2015г. и от 15.10.2015г., на обща стойност 6273.8* евро, представляващи вноски по кредит, в полза на С. К. ЦВ. по сметка с IBAN BG79UNCR70001516588022 с вносител Д. Р. ХР..

Видно от удостоверение за сключен граждански брак С. К. ЦВ. е сключил брак с Г.Д. Х.а на 09.05.201*г. ,за което е сключен акт № 306/09.05.201*г. на длъжностното лице в гр. Варна.

Според приложените по първоинстанционното дело удостоверения за наследници, съпругата на С. К. ЦВ.-Г.Д. Х.а е дъщеря на починалия на 18.0*.2012г. Димитър И. Х., а неин брат е И.Д. Х.. Димитър И. Х. е брат на Р. И. Х.. Няма спор, че Иван Р.ов Х. и Д. Р. ХР. са синове на Р. И. Х. и следователно Д. Р. ХР. е първи братовчед на Г.Д. Х.а.

Ищецът Д. Р. ХР. е отговорил по първоинстанционното дело на поставените му от ответника и допуснати от съда въпроси по реда на чл. 176 от ГПК.

Пред ВРС са изслушани показанията на водените от ответника свидетели: К.Н.Г.-бивш служител на „Консорциум Реми Груп“ АД и И.Д. Х.-брат на съпругата на С. К. ЦВ..

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Настоящият състав приема, че исковата претенция намира правното си основание в разпоредбата на чл. 59 от ЗЗД. До този извод достига, като вземе предвид твърденията в исковата молба, че страните не са били обвързани от договорни отношения, но е настъпило разместване на материални блага, довело до обогатяване на ответника и обедняването на ищеца, същевременно не се установиха направените от ответника възражения в писмения му отговор, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 59 от ЗЗД, всеки който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

От събраните по делото доказателства се установява, че между „Уникредит Булбанк“ АД и С. К. ЦВ. е сключен договор за банков ипотечен кредит № 30*-0308/31.03.2009г., по силата на който банката е предоставила ипотечен кредит за сумата от 50000.00 евро. за покупката на недвижимия имот, описан в т. 8.1.1 и ремонтни дейности в имота. Описаният в т. 8.1.1. от договора имот е ап. 18, находящ се в гр. Б., на втори етаж на сградата /Апартхотел/ , построена в ПИ с идентификатор 07598.305.*08, същият предмет на обезпечение по силата на договорна ипотека.

На 02.0*.2009г. С. К. ЦВ. е придобил собствеността на ап. 18, находящ се в гр. Б., на втори етаж на сградата /Апартхотел/ , построена в ПИ с идентификатор 07598.305.*08, закупувайки го от „Консорциум Реми Груп“ АД.

Следва да бъде посочено, като се вземат предвид посочените непосредствено по-горе доказателства, че решаващият състав намира, че е останало недоказано, че действителния кредитополучател по договора за банков ипотечен кредит от 31.03.2009г. е ищецът Р. И. Х., съответно „Консорциум Реми Груп“ АД, в какъвто смисъл са наведените от ответника възражения. Целта на отпуснатия кредит е реализирана, като ответникът, той и кредитополучател е придобил по силата на договор за покупко-продажба имота, за който му е отпуснат кредита. Сумата от *1000.00 евро по преводно нареждане от 06.0*.2009г. е платена на „Консорциум Реми Груп“ АД. Вярно, че като покупна цена в НА № 106, т. 1, рег. № 1123, дело № 69/2009г. на нотариус П.М. е посочена сумата от 37100.00лв., но видно това е размера на данъчната оценка на имота, посочена и като цена по договора. В писмения си отговор ответникът е направил възражение относно съществуването на персонална симулация при сключване на договора за кредит. Обратно писмо не се твърди, че съществува и не се представя от ответника. Доказването в този случай се подчинява на правилото на чл. 165, ал. 2 от ГПК, свързано с изискването за писмени доказателства, изхождащи от насрещната страна или пък удостоверяващи нейни изявления пред държавен орган, които правят вероятно твърдението ѝ, че съглашението е привидно. Липсва следователно и начало на писмено доказателство. Свидетелски показания са недопустими.

Неоснователно първоинстанционният съд е приел, че в конкретния казус са допустими свидетелски показания, коментирал ги е и ценил по спора. Биха били допустими свидетелски показания, на осн. чл. 16*, ал. 1, т. 3 от ГПК ако договорът, по който е направено плащането беше на стойност под 5000.00лв., а това не е така. С. К. ЦВ. не попада и сред лицата, посочени в изключение на посоченото по-горе правило. Видно, към датата на сключване на договора за кредит-31.03.2009г. още не е бил сключил брак с племенницата на Р. И. Х. и първа братовчедка на Д. Р. ХР.-Г. Х.а. Дори и да се вземат предвид датите на погасяване на задължението от ищеца, които следват датата на сключване на брака-

09.05.201*г., С. К. ЦВ. е в трета степен на родство по сватовство с Р. И. Д. и четвърта степен на родство по сватовство със сина му Д. Р. ХР., а допустимо е изслушването на свидетелски показания само до втора степен на родство по сватовство.

Така или иначе, свидетелски показания са недопустими и няма да бъдат ценени и обсъждани събраните такива по настоящото дело.

Естествено следва извода, че не сключеният договор за кредит е основание за плащане от страна на Д. Р. ХР..

Недоказано от ответника остава, а е било в негова тежест, да установи твърдението, че Д. Р. ХР. е предприел чужда работа без пълномощия, без противопоставянето на С. К. ЦВ., налице е дарствено разпореждане, както и, че евентуално е изпълнил свой нравствен дълг. С оглед изнесените възражения от ответната страна, в най-добрия случай може да се правят единствено предположения, за такива действия и намерения. Не се установи воля у ищеца да дари. Недоказано е още и това, че Д.Р. Христо съзнателно е предприел действия, плащайки процесната сума, мотивиран от роднински връзки, социалното или материалното състояние на С. К. ЦВ..

Неоснователно е възражението за погасяване на исковата претенция по давност. Вземанията, произтичащи от неоснователно обогатяване се погасяват с общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД. Погасителната давност при субсидиарния иск по чл. 59 от ЗЗД тече от деня на получаване на престацията от обогатилия се. Видно от представените осем вносни бележки, първата от тях е датирана с 08.01.2015г., а последната-на 15.10.2015г. След като исковата молба е заведена в съда на 22.03.2019г., вземанията по тези вносни бележки не са погасени по давност.

Доказано по спора е настъпилото разместване на имуществени блага, изразяващо се във внасянето на сумата от общи 6273.8* евро /12270.56лв./ от Д. Р. ХР. по банковата сметка на титуляра по договора за кредит-С. К. ЦВ., който не установи наличието на основание да задържи сумата.

Искът е основателен и следва да бъде уважен, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска-22.03.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, включително в частта за разноските.

За въззивната инстанция С. К. ЦВ. да бъде осъден да заплати на Д. Р. ХР. разноси в общ размер на **1000.00лв.**, представляващи заплатено съгласно договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК на л. ** и *5 по делото, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК .

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2605*2/05.10.2020г. по гр.д. № *5*1/2019г. на 25-ти състав на ВРС, с което С. К. ЦВ. ЕГН: ***** от гр. Варна, ул. „КДП Г.Б.“, № *, ет. 6, ап. 5*, е осъден да заплати на Д. Р. ХР., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, кв.“М.“ бл.1*0, вх.*, ап.78 сумата от **6 273.8* евро**, представляващи сбор от недължимо платени от ищеца вноски по кредитната клиентска сметка на ответника №70001516588022, клиентски №010166856 в „Ункредит Булбанк“АД в периода 08.01.2015г. до 15.10.2015г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда-22.03.2019г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл.59 ЗЗД и С. К. ЦВ., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, ул.“КДП Г.Б.“ №*, ет.6,ап.5* е осъден да заплати на

Д. Р. ХР., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, кв.“М.“ бл.1*0, вх.*, ап.78 сумата от **сумата от 1*90.82 лева**, представляващи сторените разноси по делото, на основание чл.78,ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА С. К. ЦВ., ЕГН *****, с адрес в гр.Варна, ул. „КДП Г.Б.“ № *, ет. 6, ап. 5* да заплати на Д. Р. ХР., ЕГН: ***** с адрес гр.Варна, кв.“М.“ бл.1*0, вх.*, ап.78 разноси за въззивната инстанция в размер на **1000.00лв.**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на препис на страните, при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____